

Arrest

nr. 291 143 van 28 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 juni 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 februari 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 2 maart 2023 onontvankelijk verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.02.2021 werd ingediend en op data van 10.05.2022 werd geactualiseerd door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 03.02.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 09.04.2014 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 30.06.2014 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn vierde asielprocedure werd afgesloten op 23.09.2015 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn vijfde asielprocedure werd afgesloten op 25.11.2016 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Weer gaf betrokkene geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn zesde asielaanvraag werd afgesloten op 26.11.2018 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos opnieuw om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn zevende asielaanvraag werd afgesloten op 19.03.2020 met een beslissing niet ontvankelijk door het CGVS. Zijn achtste asielaanvraag werd afgesloten op 09.03.2023 met een beslissing niet ontvankelijk door het CGVS.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en vier maanden voor de eerste, één maand voor de tweede, 25 dagen voor de derde, zes maanden voor de vierde, één jaar en zes maanden voor de vijfde, tien maanden voor de zesde, vier maanden voor de zevende en vijf maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij zich in een preciaire situatie bevindt, ter staving waarvan hij een uitgebreid psychologisch attest dd. 28.01.2015 voorlegt, opgesteld door mevr. D. W.. Echter, we stellen vast dat dit verslag werd opgesteld naar aanleiding van één consultatie dd. 01.09.2014 met het oog op een psychologische expertise. Dit attest heeft dan ook geen actualiteitswaarde meer aangezien het dateert van meer dan acht jaar geleden en betrokkene geen enkel recent medisch stuk voorlegt waaruit zou blijken dat hij nood heeft aan psychologische bijstand/ondersteuning. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich tevens op de preciaire veiligheidssituatie in Afghanistan omwille van het conflict en de uitbraak van het coronavirus. Hij verwijst hiervoor naar een krantenartikel dd. 22.04.2020 van de New York Times, een krantenartikel van VRT NWS dd. 12.05.2020 en van 09.03.2020, een artikel dd. 17.04.2020 van foreignpolicy.com, een artikel dd. 13.10.2020 van The Telegraph en een verslag dd. 14.10.2020 van Afghanistan Analyst Network inzake COVID-19 in Afghanistan. Echter, deze verwijzing naar de toestand in Afghanistan vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien ze handelt over de algemene situatie in het land van herkomst en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke omstandigheden. We wijzen er op dat het CGVS tot acht maal toe oordeelde dat het voor betrokkene veilig is om terug te keren naar Afghanistan, waarbij de laatste beslissing dateert van 09.02.2023. In deze beslissingen werd telkens specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene (veiligheids)situatie in Afghanistan op de situatie

van betrokkene. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. De vaststelling dat het CGVS tot acht maal toe vaststelde dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan, houdt een weerlegging van zijn bewering dat hij omwille van de algemene (veiligheids)situatie bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Het louter voorleggen van een algemeen rapport uit 020 en verschillende krantenartikelen uit hetzelfde jaar is ruim onvoldoende om deze beoordelingen van het CGVS om te buigen, temeer daar uit de beslissing van het CGVS duidelijk blijkt dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situatio_n.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situatio_n_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsoverneming door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft het coronavirus dienen we op te merken dat betrokkene niet aantoonde dat hij in Afghanistan een hoger risico loopt op besmetting of dat hij behoort tot een risicogroep indien hij toch besmet zou raken. De verzoekende partij maakt niet met een begin van persoonlijk bewijs aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op dit vlak concrete problemen zal ondervinden, noch dat dit een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020). De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn in België opgebouwde gezins- en privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan

de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aan toont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden negen getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Afghanistan uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Afghanistan, maar dat hij zich dient te richten tot de Belgische ambassade te Pakistan. Hij wijst erop dat hij niet over de nodige financiële middelen beschikt om een reis en verblijf naar Pakistan te bekostigen, dat hij niemand in Pakistan zou kennen bij wie hij zou kunnen verblijven. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Pakistan. De loutere vermelding dat hij niet over voldoende financiële middelen of een opvangnet in Pakistan zou beschikken volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Afghaanse onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers.

Betrokkene beroept zich op de wereldwijde coronapandemie als buitengewone omstandigheid. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst of naar Pakistan, waar de bevoegde ambassade zich bevindt (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020).

Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere

situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Afghaanse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Afghanistan terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de beschikbare informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat sinds 10 november 2021 luchtvaartmaatschappijen opnieuw zonder beperkingen naar/vanuit Pakistan kunnen vliegen. Reizen naar Pakistan, waar zich de bevoegde ambassade bevindt, blijkt aldus perfect mogelijk.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer bijzonder moeilijk zou zijn en financieel onmogelijk omdat hij Afghanistan acht jaar geleden ontvlucht is en geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst en er niet zou kunnen terugvallen op familie of vrienden. Hierdoor zou hij er in Afghanistan alleen voor staan en dus nog meer kosten moeten maken. Hij stelt dat door zijn langdurige verblijf in België alle sociale banden met Afghanistan definitief doorgeknipt zouden zijn. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers 24 jaar in Afghanistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene wijst er in dit kader op hij als persoon zonder verblijfsvergunning een bijzondere kwetsbaarheid heeft. Ter staving hiervan verwijst hij naar een verslag van 'le mouvement ouvrier chrétien'. Hij wijst erop dat Portugal de beslissing heeft genomen om alle personen zonder verblijfsvergunning tijdelijk te regulariseren zodat hun mensenrechten gewaarborgd worden. Ter staving hiervan legt hij een artikel voor van Solidair dd. 30.06.2020. Ook het Verenigd Koninkrijk zou besloten hebben de opvang van afgewezen verzoekers om internationale bescherming te verlengen met minstens drie maanden (gestaafd door het voorleggen van een krantenartikel uit the Guardian dd. 28.03.2020). Hij wijst erop dat ook in België gepleit zou worden voor deze maatregel, waarvoor hij verwijst naar een artikel dd. 02.04.2020 van VRT NWS. Deze maatregelen zouden in schril contrast staan met de beleidskeuze van België waar het recht om asiel te vragen opgeschort zou worden en waar mensen worden vrijgelaten uit de gesloten centra zonder een alternatieve verblijfsmogelijkheid (ter staving hiervan legt betrokkene een krantenartikel dd. 20.03.2020 van VRT NWS). Hij wijst erop dat hij een vergroot risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM omwille van zijn precair verblijf en dat enkel door een verblijfsmachtiging hij toegang zou hebben tot huisvesting en de arbeidsmarkt evenals tot de noodzakelijke medische zorg. Ter staving waarvan betrokkene een stuk voorlegt van beweging.net dd. 27.03.2020 en het reeds eerder vermelde artikel dd. 02.04.2020 van VRT NWS. Echter, huidige beslissing is onontvankelijk, wat inhoudt dat enkel de vraag aan de orde is of verzoeker de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De vraag of zijn precaire verblijfstoestand leidt tot een schending van artikel 3 EVRM en daardoor rechtvaardigt dat een verblijfsmachtiging wordt toegestaan, stelt zich dus momenteel niet.

De advocaat van betrokkene haalt verder aan dat het bij een terugkeer quasi onmogelijk zou zijn om contact te onderhouden, zeker het tijdsverschil tussen België en Afghanistan. Echter, we merken op dat dit gegeven geen buitengewone omstandigheid inhoudt.

Het staat betrokkene vrij om via allerlei moderne communicatiemiddelen het contact met zijn raadvrouw te onderhouden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wenst zich in dit kader te beroepen op de verklaringen van de beleidsverantwoordelijken met betrekking tot het asiel- en regularisatiebeleid, met name op het federaal regeerakkoord van 09 oktober 2014 en de beleidsnota Asiel en Migratie van 26 oktober 2018 waarbij de regering zich zou engageren voor een eerlijk en rechtlijnig migratiebeleid waarbij regularisaties op individuele basis zouden gebeuren. Ook mevrouw De Block zou zich geëngageerd hebben om een streng, rechtvaardig maar menselijk beleid te voeren. Hiervoor verwijst betrokkene naar een krantenartikel van De Morgen dd. 09.12.2018. Ook de nieuw aangestelde staatssecretaris, dhr. Sammy Medhi zou dit beleid wensen door te trekken. Hiervoor verwijst betrokkene naar een verslag van Radio 1 dd. 01.10.2020. Allereerst dienen we op te merken dat noch mevrouw De Block noch dhr. Mehdi de bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie zijn waardoor betrokkene zich dan niet nuttig meer kan beroepen op hun uitspraken. Ook het aangehaalde federale regeerakkoord en de beleidsnota Asiel en Migratie zijn achterhaald. Bovendien kon verzoekende partij in geen geval uit de verklaringen van de toenmalige staatssecretaris of uit de aangehaalde beleidsnota noch het federaal regeerakkoord enige rechtmatige verwachting ontleenen dat hij dan geen buitengewone omstandigheden zou moeten aantonen of dat in zijn specifieke situatie buitengewone omstandigheden aanvaard zouden worden waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België ingediend kan worden (RVV, arrest 230367 van 17 december 2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij door zijn integratie en tewerkstelling de belichaming zou vormen van het 'actieve migratieverhaal' dat de huidige regeringspartijen zouden willen uitdragen. Hij wijst erop dat economen verwachten dat onze economie zich snel zal herstellen van de coronacrisis (ter staving hiervan verwijst hij naar een artikel dd. 02.04.2020 van De Tijd) en dat hij dus snel werk zou vinden. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking gekomen is met de ordediensten en geen enkel gevaar zou vormen voor de openbare orde/veiligheid en dat hij een blanco strafblad voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2012 in België zou verblijven, dat hij een vast adres zou hebben, dat hij absoluut zou willen werken, dat hij hier een stevig sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij actief zou willen bijdragen aan onze maatschappij, dat hij hier een nieuw leven opgebouwd zou hebben, dat hij de taal geleerd zou hebben, dat hij gewerkt zou hebben, dat hij enorm werkbereid zou zijn, dat hij zeer gewillig zou zijn om bij te dragen aan de samenleving, dat hij in de toekomst aan het werk zou willen gaan, dat hij door zijn integratie en werkbereidheid een grote aanwinst zou zijn voor de arbeidsmarkt, dat hij de Franse taal geleerd zou hebben, dat hij een inburgeringscursus gevolgd zou hebben, dat zijn integratie al op punt zou staan, dat hij gebruik zou maken van het openbaar vervoer, dat hij een toonbeeld zou zijn van de actieve nieuweling die naar voor geschoven zou moeten worden als voorbeeldfiguur, dat hij hier duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij negen getuigenverklaringen voorlegt evenals zijn arbeidskaart C, een aanvraag tot het bekomen van een beroepskaart, certificaten van Franse taallessen, zijn Mobib-kaart en zijn attest van maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"II.1. Enig Middel

Schending artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Schending artikel 8 EVRM

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van de materiële motiveringsplicht

II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

*“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn
(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

De thans bestreden beslissing stelt immers:

Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Afghanistan, maar dat hij zich dient te richten tot de Belgische ambassade te Pakistan. Hij wijst erop dat hij niet over de nodige financiële middelen beschikt om een reis en verblijf naar Pakistan te bekostigen, dat hij niemand in Pakistan zou kennen bij wie hij zou kunnen verblijven. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Pakistan. De loutere vermelding dat hij niet over voldoende financiële middelen of een opvangnet in Pakistan zou beschikken volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Afghaanse onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers.

Nochtans stelde de Raad van State (RvS, n° 88.076 van 20 juni 2000):

Considérant, sur ces deux branches réunies, que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui R XI - 9237 - 7/9 rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée;

De bestreden beslissing stelt dus verkeerdelijk dat de verzoekende partij had moeten aantonen dat het voor haar 'onmogelijk' was om de aanvraag in Islamabad in te dienen bij de Belgische ambassade. De verwerende partij lijkt er immers van uit te gaan dat er overmacht zou moeten worden aangetoond, quod non. De verzoekende partij moet slechts aantonen dat het 'bijzonder moeilijk' is voor haar om de aanvraag in Pakistan in te dienen.

Aldus is de motivering van de verwerende partij dienaangaande niet deugdelijk.

II.1.3. De Raad van State verduidelijkt het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt (R.v.St., nr. 198 769 van 9 december 2009) (dit arrest werd ook aangehaald in het verzoek tot humanitaire regularisatie):

"buitengewone omstandigheden", in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz."

De verzoekende partij heeft geen netwerk in Pakistan. Dit is niet verwonderlijk gezien zij reeds meer dan 10 jaar uit Afghanistan weg is en nooit in Pakistan gewoond heeft. Een dergelijke aanvraag indienen duurt een tijdje en het is geen sinecure om over en weer te reizen en tegelijk in het levensonderhoud te voorzien.

Sowieso vormt de rechtspraak van de Raad van State een belangrijke indicatie. Het gaat aldus niet op om alle bewijslast in deze op de schouders van de verzoekende partij te leggen.

Aldus is de motivering van de verwerende partij dienaangaande niet deugdelijk.

Maar er is meer.

Een zorgvuldige besluitvorming veronderstelt ook dat men rekening houdt met algemeen bekende feiten en dus de actualiteit enigszins opvolgt.

Zo blijkt uit recente nieuwsberichten dat Afghanen uit Europa geen visum meer krijgen om naar Pakistan te gaan:

- Zie MenaFM dd. 13 februari 2023 (<https://menafn.com/1105563134/Pakistan-Orders-A-Complete-Ban-Of-Visa-Issuance-To-Afghan-Nationals>) - eigen onderlijning):

The Foreign Ministry of Pakistan in a letter sent to all its embassies in European Union countries has ordered a complete visa ban for Afghan nationals/origins, effective from February 8.

The Pakistan Foreign Ministry relates this decision to the issuance of 1600 visas to Afghans origins who had provided fake Swedish residence cards. A formal letter from the Ministry of Foreign Affairs of Pakistan which went viral on social media last week indicates that Pakistan Embassy in Sweden had granted 1600 to Afghan citizens based on fake residence cards. The foreign ministry has ordered an immediate investigation regarding this scandal. The letter was issued on February 8 and recently went viral on social media. The letter was addressed Pakistan Diplomatic Mission in European cities including London, Glasgow, Bradford, Manchester, Birmingham, Madrid, Barcelona, Rome, Milan, Berlin,

Frankfort, Lisbon, Athens, Vienna, Berne, Copenhagen, Oslo, Brussels, The and Hague. It is still not clear how long the ban will be in place as the investigations over the 1600 issued visas have already begun, and the issuance of visas is banned until further notice. The latest decision by the Foreign Ministry of Pakistan has negatively affected Afghan nationals currently residing in Pakistan. Their family members in Europe cannot come to visit them in Pakistan due to the imposed visa ban, and it has disrupted their personal plans, said one Afghan national in Islamabad. Since the overthrow of the Islamic Republic of Afghanistan, the Pakistani government has limited the issuance of visas to Afghan nationals to a great extent.

- Zie Firstpost dd. 13 februari 2023, "Pakistan orders embassies to NOT issue visas to Afghan nationals", <https://www.firstpost.com/world/pakistan-orders-embassies-to-not-issue-visas-to-afghanistan-nationals-12147262.html/amp> - eigen onderlijning:

Pakistan orders embassies to NOT issue visas to Afghan nationals

Pakistan's foreign ministry has issued directions to its embassies across Europe to avoid giving visas to citizens of Afghanistan

Islamabad/Kabul: Amid deteriorating ties between Pakistan and Afghanistan, Islamabad's Foreign Office has ordered its embassies in European countries to not issue visas to Afghan citizens until further orders.

This came after the alleged visa scandal of the issuance of Pakistani visas to 1,600 Afghan nationals on fake residential cards of Sweden, ARY News reported.

According to sources, Pakistan's foreign ministry has issued directions to its embassies across Europe to avoid giving visas to Afghan citizens.

While the special cards will make it easy for Pakistani nationality holders staying in the border areas of Afghanistan to travel across the country, the decision also involves the risk of cross border terrorism and hike in dollar smuggling from Islamabad to Kabul.

A report by Bloomberg recently stated that millions of dollars are being smuggled into Afghanistan from Pakistan on a daily basis. Traders and smugglers carry as much as \$5 million from Pakistan into Afghanistan daily, the report said while quoting Muhammad Zafar Paracha, general secretary of the Pakistan Exchange Companies Association, a 26-member body of currency dealers

- Zie La Prensa Latina Media dd. 13 februari 2023, « Pakistan bans visas for Afghans in Europe », <https://www.laprensa-latina.com/pakistan-bans-visas-for-afghans-in-europe/amp/> - eigen onderlijning:

Islamabad, Feb 13 (EFE).- Pakistan has banned visas to Afghan nationals in Europe after an alleged scam involving hundreds of Afghans obtaining Pakistani visas on fake Swedish residence cards. A diplomatic source told EFE on Monday that the Pakistan foreign ministry last week issued an order asking its missions in Europe to stop issuing visas to Afghan nationals. The ministry has emailed the order to diplomatic missions in London, Glasgow, Bradford, Manchester, Birmingham, Madrid, Barcelona, Rome, Milan, Berlin, Frankfort, Lisbon, Athens, Vienna, Berne, Copenhagen, Oslo, Brussels, and The Hague. "I confirm the ban on issuing visas to Afghan nationals till further orders," the source told EFE on condition of anonymity, confirming the order seen by EFE. A Pakistan's foreign office spokesperson said her office was checking the matter with the relevant desk. According to the diplomat, the decision came because of the visa scandal of issuing visas to 1,600 Afghans on fake residential cards from Sweden. A letter from the Ministry of Foreign Affairs, which went viral on social media last week, indicated that the Pakistan embassy in Sweden had granted 1,600 to Afghan citizens based on fake residence cards. The foreign ministry has also ordered a probe into the scandal. As per the communication, the ban will be in place till further order. It is unclear how long it might take. The latest decision will affect the Afghan nationals living in Europe. They will not be able to meet their relatives living in Pakistan, which hosts nearly three million Afghan refugees. Before 2016, Afghans could enter neighboring Pakistan without a visa. But after Pakistan implemented the so-called National Action Plan to curb extremism and terrorism, it was made mandatory for Afghans to get a visa to visit Pakistan. The Pakistan mission in Kabul used to issue around 1,000 visas per day to Afghan citizens, but the number decreased after the Taliban took over Kabul in August 2021. EFE

De hierboven geciteerde bronnen dateren alle drie van 13 februari 2023. De thans bestreden beslissing werd genomen op 2 maart 2023.

Het is dan ook om die reden geheel ten onrechte dat de verwerende partij argumenteert dat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden en dat zij dus naar Pakistan zou kunnen gaan.

De analyse van het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden getuigt van:

- Een foute interpretatie van artikel 9bis VW; het moet niet onmogelijk zijn, maar kan ook gewoon “bijzonder moeilijk” zijn;
- Onzorgvuldige feitingaring – de actualiteit werd niet opgevolgd en dus lijkt de verwerende partij niet op de hoogte te zijn van de weigering van de Pakistaanse diplomatieke missies om nog langer visa aan Afghanen in Europa uit te reiken;
- Een onaanvaardbare veralgemening (“bovendien zijn er regelmatig Afghanen die aan aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan”). De verzoekende partij, zeker in het licht van de rechtspraak van de Raad van State waarbij de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in het land van herkomst als een mogelijke buitengewone omstandigheid wordt aangemerkt.

II.1.4. De thans bestreden beslissing stelt tevens:

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer bijzonder moeilijk zou zijn en financieel onmogelijk omdat hij Afghanistan acht jaar geleden ontvlucht is en geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst en er niet zou kunnen terugvallen op familie of vrienden. Hierdoor zou hij er in Afghanistan alleen voor staan en dus nog meer kosten moeten maken. Hij stelt dat door zijn langdurige verblijf in België alle sociale banden met Afghanistan definitief doorgeknipt zouden zijn. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers 24 jaar in Afghanistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Ook hier gaat de verwerende partij in de mist. Momenteel is een duurzame terugkeer via IOM niet mogelijk.

Cf. <https://www.agii.be/nieuws/afghanistan-verblijfsaanvragen-en-bijstand-sinds-machtsovername-taliban#terugkeernaaraafghanistan> :

1.2.3. Terugkeer naar Afghanistan

Tijdens de contactvergadering internationale bescherming van Myria van september 2022 liet DVZ weten dat er geen gedwongen terugkeer plaatsvindt naar Afghanistan. Er worden wel opnieuw ‘bevelen om het grondgebied te verlaten’ afgeleverd.

UNHCR vaardigde in februari 2022 richtsnoeren uit over de beschermingsnoden van personen die Afghanistan ontvluchten. Daarin sprak het zich uit tegen een gedwongen terugkeer naar Afghanistan.

Tijdens de contactvergadering internationale bescherming van Myria van maart 2023 liet Fedasil weten dat men zich opnieuw kan aanmelden voor vrijwillige terugkeer naar Afghanistan. Men bekijkt wat mogelijk is (paspoort noodzakelijk) en informeert over de risico's.

Er is geen vrijwillige terugkeer en re-integratie mogelijk via partners IOM en Caritas. Bijstand van IOM is niet mogelijk aangezien Afghanistan op hun ‘suspension list’ staat en Caritas is sowieso niet aanwezig in Afghanistan.

II.1.5. De bestreden beslissing stelt tevens:

Betrokkene wenst zich in dit kader te beroepen op de verklaringen van de beleidsverantwoordelijken met betrekking tot het asiel- en regularisatiebeleid, met name op het federaal regeerakkoord van 09 oktober 2014 en de beleidsnota Asiel en Migratie van 26 oktober 2018 waarbij de regering zich zou engageren voor een eerlijk en rechtlijnig migratiebeleid waarbij regularisaties op individuele basis zouden gebeuren. Ook mevrouw De Block zou zich geëngageerd hebben om een streng, rechtvaardig maar menselijk beleid te voeren. Hiervoor verwijst

betrokkene naar een krantenartikel van De Morgen dd. 09.12.2018. Ook de nieuw aangestelde staatssecretaris, dhr. Sammy Medhi zou dit beleid wensen door te trekken. Hiervoor verwijst betrokkene naar een verslag van Radio 1 dd. 01.10.2020. Allereerst dienen we op te merken dat noch mevrouw De Block noch dhr. Mehdi de bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie zijn waardoor betrokkene zich dan niet nuttig meer kan beroepen op hun uitspraken. Ook het aangehaalde federale regeerakkoord en de beleidsnota Asiel en Migratie zijn achterhaald. Bovendien kon verzoekende partij in geen geval uit de verklaringen van de toenmalige staatssecretaris of uit de aangehaalde beleidsnota noch het federaal regeerakkoord enige rechtmatige verwachting ontleen dat hij dan geen buitengewone omstandigheden zou moeten aantonen of dat in zijn specifieke situatie buitengewone omstandigheden aanvaard zouden worden waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België ingediend kan worden (RVV, arrest 230367 van 17 december 2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij door zijn integratie en tewerkstelling de belichaming zou vormen van het 'actieve migratieverhaal' dat de huidige regeringspartijen zouden willen uitdragen. Hij wijst erop dat economen verwachten dat onze economie zich snel zal herstellen van de coronacrisis (ter staving hiervan verwijst hij naar een artikel dd. 02.04.2020 van De Tijd) en dat hij dus snel werk zou vinden. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking gekomen is met de ordediensten en geen enkel gevaar zou vormen voor de openbare orde/veiligheid en dat hij een blanco strafblad voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De verwerende partij verwijst dus naar de "geijkte weg" dienaangaande, maar maakt onduidelijk wat deze is.

Zoals aangehaald in de aanvraag werkte de verzoekende partij reeds tijdens haar asielprocedure en zou zij gemotiveerd zijn om terug aan het werk te gaan zodra haar verblijfsrechtelijke toestand dit toelaat.

Mocht een werkgever bereid zijn een single permit voor haar aan te vragen via de Vlaamse Overheid, dan geldt er principieel een voorrang voor de Europese onderdanen. De lijst met aanvaarde knelpuntberoepen in het kader van deze procedure is beperkt tot 22 beroepen, zie MB dd. 31 maart 2021 houdende vaststelling van de lijst met middengeschoolde functies waarvoor een structureel tekort aan arbeidskrachten bestaat (https://assets.vlaanderen.be/image/upload/v1617955436/mb_knelpuntberoepen_31_3_2021_getekend.pdf). Productiearbeider staat daar duidelijk niet tussen.

De verzoekende partij is evenmin hooggeschoold, waardoor zij niet valt onder artikel 17 van Besluit van de Vlaamse Regering houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers van 7 december 2018.

Het is dus niet duidelijk welke "geijkte" weg de verwerende partij hier voorstelt.

De Raad stelde reeds (weliswaar in de context van gezinshereniging) dat een formulering zoals "de geijkte weg" (RvV 211 109 dd. 17 oktober 218) afbreuk doet aan het feit dat ook een aanvraag ex art. 9bis VW een geijkte weg kan zijn:

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat, zelfs als de gezinsherenigingsprocedure op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet mogelijk zou zijn, artikel 9bis van de vreemdelingenwet hoe dan ook (ook) één van de wettelijk geijkte paden is die kunnen en mogen gevolgd worden door een vreemdeling die om een verblijfsmachtiging in België verzoekt. De verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden waar zij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk en in strijd met voormeld artikel 9bis verwijst naar "de geijkte weg" alsof artikel

9bis van de vreemdelingenwet geen wettelijke voorziene geijkte weg zou zijn om te verzoeken om een verblijfsvergunning. Noch de gemachtigde die in de bestreden beslissing verwijst naar “de geijkte weg” noch de verwerende partij die in haar nota met opmerkingen verwijst naar de te volgen “geëigende procedures” om op grond van een relatie tot verblijf in het Rijk gemachtigd te worden, maken in hun uiteenzetting duidelijk op grond waarvan vreemdelingen die een gezinslid zijn in de zin van artikel 10 van de vreemdelingenwet en aldus op deze grond een aanvraag tot gezinshereniging zouden kunnen indienen, zich niet tevens zouden kunnen beroepen op hun gezinsleven in België in het kader van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zo kan het bijvoorbeeld zijn dat vreemdelingen gelet op prangende gezinsomstandigheden zijn verhinderd een aanvraag om machtiging tot verblijf in het herkomstland in te dienen of niet kunnen aantonen te voldoen aan één van de voorwaarden voorzien in artikel 10 van de vreemdelingenwet, maar desondanks van mening zijn dat op de Belgische Staat, gelet op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), alsnog een positieve verplichting zou rusten om het gezinsleven te vrijwaren door de relatie als buitengewone omstandigheid te aanvaarden (en in tweede instantie desgevallend een verblijfsmachtiging te verlenen). De Raad wijst erop dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag van 19 juli 2016 uitdrukkelijk op artikel 8 van het EVRM heeft beroepen. De Raad wijst er bijkomend op dat uit een lezing van artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet, waarin bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden, ook niet blijkt dat de wetgever heeft voorzien dat elementen die kunnen worden ingeroepen in het kader van een procedure tot gezinshereniging op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet, worden uitgesloten als mogelijke buitengewone omstandigheden. Dat de verzoekende partij zich, om op basis van haar relatie een verblijfsrecht te verkrijgen, zou moeten beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de vreemdelingenwet, zoals zowel de gemachtigde

als de verwerende partij voorhouden, vindt aldus geen steun in de bewoordingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Mutatis mutandis schendt de thans bestreden beslissing het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 9bis VW.

II.1.6. De thans bestreden beslissing stelt tot slot:

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2012 in België zou verblijven, dat hij een vast adres zou hebben, dat hij absoluut zou willen werken, dat hij hier een stevig sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij actief zou willen bijdragen aan onze maatschappij, dat hij hier een nieuw leven opgebouwd zou hebben, dat hij de taal geleerd zou hebben, dat hij gewerkt zou hebben, dat hij enorm werkbereid zou zijn, dat hij zeer gewillig zou zijn om bij te dragen aan de samenleving, dat hij in de toekomst aan het werk zou willen gaan, dat hij door zijn integratie en werkbereidheid een grote aanwinst zou zijn voor de arbeidsmarkt, dat hij de Franse taal geleerd zou hebben, dat hij een inburgeringscursus gevolgd zou hebben, dat zijn integratie al op punt zou staan, dat hij gebruik zou maken van het openbaar vervoer, dat hij een toonbeeld zou zijn van de actieve nieuweling die naar voor geschoven zou moeten worden als voorbeeldfiguur, dat hij hier duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij negen getuigenverklaringen voorlegt evenals zijn arbeidskaart C, een aanvraag tot het bekomen van een beroepskaart, certificaten van Franse taallessen, zijn Mobib-kaart en zijn attest van maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Deze elementen raken nauw het door de verzoekende partij opgebouwde privéleven in België.

De verwerende partij weigert hiermee rekening te houden, hoewel haar beslissing wel tot gevolg heeft dat het privéleven van de verzoekende partij voor onbepaalde tijd verstoord zou worden.

Aldus is de belangenafweging die artikel 8 EVRM voorschrijft niet op correcte wijze gebeurd.

Zo stelde de Raad reeds (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden

van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd.

II.1.7. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM heeft geschonden.”

2.2.1. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”.

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.2.2. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.2.3. *In concreto* voert verzoeker aan dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet vereist dat hij zou aantonen dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen bij de ambassade in Islamabad, maar enkel dat dit *“bijzonder moeilijk”* is.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker als omstandigheden die hem verhinderden de aanvraag bij de Belgische ambassade in Islamabad aanvoerde:

- Verzoekers preciaire psychologische toestand;
- De algemene veiligheidssituatie in Afghanistan;
- Het opgebouwde gezins- en privéleven in België;
- Het feit dat hij zich vanuit Afghanistan naar Islamabad zou moeten begeven en daartoe niet de nodige financiële middelen heeft;
- De corona-pandemie;
- Het gegeven dat verzoeker acht jaar in België verblijft en niet de financiële middelen heeft om terug te keren;
- Verzoekers kwetsbaarheid als persoon zonder verblijfsvergunning;
- De moeilijkheid om vanuit Afghanistan contact te houden met zijn advocaat in België;
- De verklaringen van de opeenvolgende bevoegde staatssecretarissen voor asiel en migratiebeleid;
- Verzoekers lange verblijf en integratie in België.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst gemotiveerd dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en dat hij bij een weigeringsbeslissing het grondgebied zou dienen te verlaten. Vervolgens wordt ingegaan op de ingeroepen buitengewone omstandigheden. Zo wordt over verzoekers psychologische toestand gemotiveerd dat verzoeker zich beroept op een psychologische expertise van acht jaar oud, die geen actuele relevantie heeft. Wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan, verwijst de bestreden beslissing naar acht voorgaande beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarvan de laatste dateert van 9 februari 2023. In deze beslissingen werd geoordeeld dat verzoeker geen persoonlijk risico voor zijn leven of fysieke integriteit aannemelijk maakte, noch dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan actueel van die aard is dat verzoeker daar, louter omwille van zijn aanwezigheid een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Met betrekking tot de corona-pandemie wordt gemotiveerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verzoeker in Afghanistan een hoger risico op besmetting zou lopen of dat hij tot een risicogroep zou behoren. Evenmin blijkt dat dit actueel nog een belemmering zou vormen om te reizen. Met betrekking tot de bindingen met België motiveert de bestreden beslissing dat niet blijkt dat verzoeker familiebanden heeft in België. Wat de sociale bindingen en integratie betreft, motiveert de beslissing, met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, dat verzoeker niet aantoonde dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen. Wat betreft de financiële drempels om zich naar Pakistan te begeven voor het indienen van een visumaanvraag, motiveert de bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker niet over een netwerk in het land van herkomst zou beschikken waar hij financiële steun zou kunnen verkrijgen. Hij kan financiële steun aanvragen bij IOM. Wat betreft zijn kwetsbare status als persoon zonder verblijfsvergunning, motiveert de beslissing dat hieruit niet blijkt dat hij zich in een dermate preciaire situatie bevindt dat dit aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dermate dat dit een verblijfsmachtiging zou wettigen. Wat betreft de communicatie met zijn advocaat, wijst de bestreden beslissing er op dat dit ook via andere communicatiemiddelen kan geschieden. Wat betreft de verklaringen van opeenvolgende beleidsverantwoordelijken, motiveert de bestreden beslissing dat nog uit de beleidsverklaringen, noch uit de beleidsnota of het regeerakkoord blijkt dat er een rechtmatige verwachting werd gecreëerd in hoofde van verzoeker. Wat betreft de elementen van lang verblijf en integratie, motiveert de bestreden beslissing dat deze tot de beoordeling van de grond van de aanvraag behoren, en niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker oefent kritiek uit op het gebruik van de term “onmogelijk”. Hiermee toont verzoeker echter niet aan dat de beoordeling van de buitengewone omstandigheden in de huidige zaak kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar verzoeker verwijst naar informatie van 13 februari 2023 waaruit blijkt dat Afghanen uit Europa geen visum meer zouden krijgen om naar Pakistan te gaan, merkt de Raad op dat dit element door de verzoekende partij niet werd aangevoerd in het kader van haar aanvraag, zodat de verwerende partij hier geen rekening mee kon houden.

Verzoeker wijst er verder op dat het motief dat bijstand van IOM kan worden verkregen onjuist is. Uit informatie van het Agentschap voor Integratie en Inburgering blijkt dat IOM geen ondersteuning meer verleent aan terugkeerders naar Afghanistan,

De Raad merkt echter op dat het hier een bijkomend motief betreft. Het feit dat de verwerende partij ten onrechte verwijst naar een mogelijke bijstand van IOM, wijzigt op zich niet de essentie van het motief, met name dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen banden meer zou hebben in het land van herkomst, waar hij vierentwintig jaar heeft verbleven, zodat zijn banden en integratie in België niet kunnen vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Waar verzoeker aanvoert dat niet duidelijk is wat in de bestreden beslissing wordt bedoeld met het indienen van de aanvraag via de “*geijkte weg*”, merkt de Raad op dat uit een volledige lezing van de bestreden beslissing, duidelijk blijkt dat verwezen wordt naar het indienen van de aanvraag overeenkomstig artikel 9 van de vreemdelingenwet, dit is de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Verzoekers vergelijking naar de procedure zoals die geldt voor knelpuntheroepen is niet dienstig, vermits hier de wetgever hier een specifieke regeling voor heeft voorzien. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van 7 juni 2018, merkt de Raad op dat de arresten van de Raad geen precedentwerking hebben en dat nergens uit blijkt dat de omstandigheden in dat arrest identiek zouden zijn. *In casu* werden de door verzoeker aangevoerd buitengewone omstandigheden in de bestreden beslissing onderzocht. Het enkele feit dat de verwerende partij het indienen van een aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland overeenkomstig artikel 9 van de vreemdelingenwet duidt als de “*geijkte weg*” houdt niet in dat verzoeker de buitengewone omstandigheden op een kennelijk onredelijke manier heeft beoordeeld.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het komt verzoeker toe om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder de notie ‘privéleven’ uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), zodat deze niet als “*gewone*” sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker geen stukken voorlegt waaruit kan worden afgeleid dat hij alhier een privéleven opbouwde in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerder motiveert dat normale bindingen die ontstaan tijdens een precair verblijf onvoldoende zijn om een schending van het privéleven te kunnen aannemen. Verzoeker is het duidelijk niet eens met deze beoordeling, doch voert hij geen concrete elementen aan die niet in rekening werden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit verzoekers betoog kan niet worden afgeleid dat er sprake is van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden die maken dat zij voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. Een schending van verzoekers privéleven wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT